

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **L. T.**, zastoupeného advokátem JUDr. Vítězslavem Květenským se sídlem Křižíkova 16, Praha 8, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 7. 2005 č. j. 10 Ca 54/2005 – 59,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včas kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 7. 2005 č. j. 10 Ca 54/2005 - 59, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky, služby cizinecké a pohraniční policie ve věcech služebního poměru ze dne 15. 12. 2004 č. 550/2004.

Městský soud v Praze v odůvodnění usnesení odkázal na ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí

směřuje. Zvláštním zákonem je v projednávané věci zákon č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 186/1992 Sb.“), který v ust. § 137 odst. 1 písm. a) stanoví, že policista může podat u soudu návrh na přezkoumání rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. c) nebo d); podle odstavce 2 tohoto ustanovení návrh na přezkoumání rozhodnutí soudem je možno podat až po vyčerpání opravného prostředku podle § 132, a to ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

Předmětná žaloba ze dne 24. 2. 2005 byla podána u Městského soudu v Praze dne 25. 2. 2005. Žalobou napadené rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce, který ho ve správním řízení zastupoval, dne 27. 12. 2004. Zákonná třicetidenní lhůta pro podání žaloby nebyla dodržena a žaloba byla podána opožděně. Soud proto podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobu jako opožděně podanou odmítl.

Žalobce v kasační stížnosti uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí bylo jeho zástupci doručeno skutečně dne 27. 12. 2004; bylo však doručeno pouze zástupci, nikoli jemu samotnému. Není jasné, komu mělo být rozhodnutí doručeno (zda pouze zástupci nebo zástupci i žalobci), protože zákon č. 186/1992 Sb. na to nedává jasnou odpověď. Proto je třeba vzít v úvahu ustanovení správního řádu. Podle § 51 správního řádu se rozhodnutí oznamuje účastníku řízení doručením písemného vyhotovení rozhodnutí. Pouze v případě, kdy je účastník řízení přítomen, lze mu oznámit rozhodnutí jeho vyhlášením. Z toho je zřejmé, že ve správním řízení, které je svou povahou řízení podle zákona č. 186/1992 Sb. nejbližší, je třeba doručit rozhodnutí vždy i účastníku řízení. Žalobci doposud toto rozhodnutí doručeno nebylo.

Druhou podstatnou otázkou je, kdy rozhodnutí vydané podle zákona č. 186/1992 Sb. nabývá právní moci a stává se vykonatelným. Jediným, avšak nedostatečným ustanovením je § 125 zákona č. 186/1992 Sb., který stanoví, že rozhodnutí služebního funkcionáře, proti němuž již nelze podat odvolání (rozklad), je v právní moci. Zákon nemá další pravidla, takže lze dospět k závěru, že takové rozhodnutí nabývá právní moci v okamžiku jeho vydání, nikoli doručení, protože v zákoně č. 186/1992 Sb. není zmínka o tom, že rozhodnutí je nutno účastníku doručit nebo oznámit jiným způsobem. Může tak nastat situace, kdy rozhodnutí služebního funkcionáře nabude právní moci, aniž by se o tom účastník vůbec dozvěděl. Výkladem Městského soudu v Praze o tom, že žaloba byla podána opožděně, byla porušena rovnost účastníků před zákonem. Vzhledem k tomu, že zákon č. 186/1992 Sb. váže počátek lhůty k podání žaloby na přezkoumání rozhodnutí služebního funkcionáře na den právní moci rozhodnutí, nikoli ke dni doručení tohoto rozhodnutí účastníku řízení, dochází k podstatnému zásahu do práv účastníka řízení na soudní ochranu. Tomuto tvrzení nasvědčuje i úprava lhůt v dovolacím řízení podle občanského soudního řádu a trestního řádu. Lhůta je v těchto případech dvouměsíční. Stejná lhůta je stanovena pro podání ústavní stížnosti. Obecná lhůta pro podání žaloby ve správním soudnictví činí rovněž 2 měsíce.

Jelikož tedy zákon č. 186/1992 Sb. neupravuje pravidla pro doručování rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, je třeba, aby tato rozhodnutí byla doručena nejen zástupci účastníka řízení, ale i účastníkovi samotnému. Takový postup je nutný k zachování „rovnosti zákonem“ a k zachování práva na soudní ochranu.

Lhůtu k podání žaloby je třeba posuzovat jako celek, a to podle příslušného ustanovení s. ř. s. a proto tato lhůta má činit 2 měsíce.

Žalobce navrhl zrušení napadeného usnesení Městského soudu v Praze a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen advokátem na základě plné moci. Podle § 106 odst. 3 a § 124 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. a v souladu s ust. § 266a zákoníku práce, na který odkazuje § 155 zákona č. 186/1992 Sb., se rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru doručuje do vlastních rukou policisty, není-li zastoupen. S ohledem na smysl institutu zastoupení, kdy advokát mj. jedná ve všech právních věcech za účastníka, vykonává veškeré úkony, přijímá doručované písemnosti, pak doručení rozhodnutí do vlastních rukou advokáta policisty představuje doručení tohoto rozhodnutí policistovi.

Podle § 125 zákona č. 186/1992 Sb. je rozhodnutí služebního funkcionáře, proti němuž již nelze podat odvolání (rozklad), v právní moci. Podle ust. § 132 odst. 8 zákona č. 186/1992 Sb. platí, že proti rozhodnutí o odvolání se nelze odvolat, tudíž je toto rozhodnutí dnem doručení v právní moci.

S odkazem na lhůtu stanovenou zvláštním zákonem, jímž je ve vztahu k § 72 odst. 1 s. ř. s. ust. § 137 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., a která nebyla dodržena, žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), posoudil věc takto:

V projednávané věci je mimo pochybnost, že žalobce byl propuštěn ze služebního poměru policisty z důvodu uvedeného v ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno. Toto rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 27. 12. 2004.

K námitce, že rozhodnutí, které bylo napadeno žalobou, mělo být doručeno nejen zástupci žalobce, ale i žalobci samotnému, se uvádí:

Žalobce byl v řízení o propuštění ze služebního poměru zastoupen advokátem, jemuž udělil pro zastupování v tomto řízení generální plnou moc, v níž je též výslovně uvedeno, že žalobce advokáta zmocňuje k přijímání písemností. Žalovaný proto postupoval správně, jestliže své rozhodnutí doručil pouze zástupci žalobce.

Pokud se žalobce dovolává analogického použití správního řádu, pak patrně přehlédl ust. § 25 odst. 3 věty první, podle něhož má-li účastník řízení zástupce s plnou mocí pro celé řízení, doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci.

Dnem 27. 12. 2004, tedy dnem, kdy rozhodnutí žalovaného bylo doručeno zástupci žalobce, nabylo právní moci a ve smyslu § 72 odst. 1, § 40 odst. 1 s. ř. s. počala žalobci běžet lhůta k podání žaloby proti tomuto rozhodnutí ve správním soudnictví.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Tímto zvláštním zákonem je v projednávané věci právě zákon č. 186/1992 Sb., který v ust. § 137 odst. 2 stanoví, že návrh na přezkoumání rozhodnutí soudem je možno podat ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. V této souvislosti není důvodná ani námitka, že jiné procesní předpisy, včetně s. ř. s., stanovují v obdobných případech dvoutřicetidenní lhůtu.

Dospěl-li Městský soud v Praze k tomu, že žalobce podal žalobu po uplynutí třicetidenní lhůty a tudíž opožděně, rozhodl v souladu se zákonem o odmítnutí této žaloby

pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a kasační stížnost není důvodná. Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému nevznikly náklady převyšující jeho běžnou úřední činnost.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

